

அன்று ஐம் பதற்களில் யாமினிக் கு இணையான ஓர் பரத நாட்டிய கலஞ்சூராக பாலசரஸ் வதியதை தான் சொல்ல முடிந்தது. பாலசரஸ் வதியோ அபிநயத்தின் ராணியாகக் கொண்டாடப்பட்டவர். பாலசரஸ் வதி அந்நாட்களில் தன் ஐம் பதற்களின் மூத்திரந்த பிராயத்தில் இருந்தவர். உடல் பருத்திருந்த தகேவாகு. நம்மீர். விமர்சகர்களால், யானையை ஒப்பிட்டு பரிசீலிக்கப்படும் நிலையில் இருந்தவர். நின்ற நுடனமாட முடியாமல் போனால் என்ன? தாளத்திற்கே பதகேமும் கால்களும் பசேமுடியாமல் போனால் என்ன? கண்களும் முகமும் பசேமும் அபிநயங்கள்க்குக் குறைவா என்ன? பாலசரஸ் வதியோ அபிநய சரஸ் வதியாயிற்றே. பாலாவின் உள்ளிருக்கும் கலஞ்சூரக்கு அந்த மொழி தெரியாமே. அது பசேமும். யானை போல் பருத்த அந்த உடலே அபிநய மொழியில் பசேத் தொடங்கினால் அந்த மொழியின் மங்காத பிரகாசம், வற்றாத கலதை திறன், அவரது அபிநயம் குறிப்புணர்த்தலோடும், சிறு சமிக்ஞைகளோடும், ஒரு கோடிகாட்டலோடும் நிற்கும். அந்த எல்லகை கோட்டை என்றும் மீறியதில்லை. ஒரு பதத்தை எத்தனை முறை ஆட எடுத்துக்கொண்டாலும், எவ்வளவு இடங்களில் எத்தனை நபர்க்கணக்கான தடவைகள் ஆடியிருப்பார்!. இருப்பினும் அவரது அபிநய மொழி என்றும் சொன்னதையே திருப்பிச் சொல்வதில்லை. வற்றாத கற்பனையும், அவ்வப்போதே உள்ளுணர்வில் தோன்றும் மாறுபட்ட அர்த்தத்திற்கும் பாவத்திற்கும் ஏற்ப அவரது அபிநயமும் பாவங்களும் மாறிக் கொண்டே இருக்கும். ஒரு மலரின் மலர்ச்சி போல, மெதுவாக, இதழ் இதழாக, விரிந்து மலர்ந்து கொண்டே போகும். அது திட்டமிட்ட பயிற்சியின் விளைவு அல்ல. உள்ளுணர்வு தரும் அவ்வப்போது தோன்றும் அர்த்தங்களின் வளம் தானறியாது தானே வளிப்பாடும் பெறும் மாயம் அது. உலகத்தின் மிகச் சிறந்த நுடனக் கலஞ்சூர் என்று பாலாவைப் பற்றி, கலீனா உலனோவாவும், மார்காட் ஃபாண்டெய்ன்மே புகழ்ந்து பசேயிருக்கிறார்கள். அந்த யானை போல் பருத்த தகேம் ஆடும்வதை தான் பரதத்தின், பதத்தின் மொழிப் பரிச்சயமில்லாத மறேகத்திய கலவிமர்சகர்கள் பார்த்து வியந்தனர். கிழக்கத்திய அழகின் மென்மையும், கவிதவ்வளிப்பாடும் மறேகத்திய அறிவார்த்தத்தின் நினைவு இழந்து பணியச் செய்த காரியம். ஆனால் பாலாவின் நுடனவாழ்க்கை மெல்ல மெல்ல ஓய்ந்து மறைந்து விட்ட காலம் அது, பாலா, அவரது இளமகை காலத்தில், பரதக் கலை, பாலா போன்ற ஒரு கலை மதேயை அவரது சிறுஷ்டி உச்சத்தில் என்னவாக உலகத்திற்கு ஆக்கித் தந்திருக்கும் என்பதை இந்தத் தலைமுறையைச் சார்ந்த நாம் அறியும் உணரும் வாய்ப்பில்லை. நமக்குத் தெரிந்தது, காணக்கிடப்பது, பரதத்தின் ஒரு அங்கமயோன பாலாவின் அபிநயம் தான். நம்மீலிருந்து விலகிச் செல்லும் மீதத் தலைமுறையினரின் நினைவுகளில் மாத திரமே, அந்த மங்கி மறைந்து வரும் நினைவுகளில் மாத திரமே சிறப்பட்டு மறைந்து வரும் துரதிர்ஷ்டத்தில் இருப்பது பாலாவின் பரதக் கலையின் பிரசன்னம் அதன் மூழும்மையில். யாமினியை பாலாவிற்கேற்ற வாரிஸாக காலம் நமக்குத் தந்துள்ளது போலும். பாலாவின் கலவாழ்க்கை மெல்ல மெல்ல மறையைத் தொடங்கியதும் அதன் உடன் நிகழ்வாக யாமினியின் தோற்றமும் நமக்கு விதி குறிப்புணர்த்துவது இததை தான் போலும். "சுவேவியல் மரபில், இன்று நுடனமாடும் இளம் வயதினரில் சிறந்த திருப்பது யாமினி தான்" என்று பாலசரஸ் வதி சொன்னதும் தானே யாமினியைத் தன் வாரிஸாக பிரகடனப்படுத்தியது போலத் தான். பாலசரஸ் வதியிடமிருந்து பாராட்டாக ஒரு வார்த்தையைப் பெறுவது ஆழ்கடலில் மீழ்கி மூத்தடுப்பது போலத் தான்.

இந்த ஒரு வரி பாராட்டே பாலாவின் சிக்கனத்திற்கும் வார்த்தைத் தேர்வுக்கும் உதாரணம். வறுமங்கள் செல்லச் செல்ல யாமினியும் தன் நுடனத்திற்கான

